

DESIRE®

Sheri WhiteFeatherová
Jiskra mezi námi

 HARLEQUIN®
TM

SHERI WHITEFEATHEROVÁ

JISKRA MEZI NÁMI

PŘEKLAD

DANA KOVALOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu květen, asi nejkrásnější měsíc roku, který je odedávna spojován s láskou. Když se ale hlouběji zamyslím, přiřadil bych květen a celé jaro spíš k zamilovanosti. Ano, k tomu stavu vzedmutých emocí a hormonů, kdy se nám na partnerovi všechno líbí a jsme jím okouzleny. Je to doba, kdy nám růžové brýle pomohou překonat všechny předsudky, zvyky, obavy a my máme víru a naději, že před námi stojí ten pravý. Bez odvahy pustit se do vztahu se všemi jeho složitostmi by lidstvo už dávno vyhynulo, ale naštěstí každý rok přichází jaro a máj a s nimi i naděje na ryzí city...

Věřím, že si mé májové příběhy krásně užijete a jaro se přenese i do Vašeho srdce.

S láskou

Váš Harlequin

Sheri WhiteFeatherová

JISKRA MEZI NÁMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Hot Nashville Nights

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Dana Kovařová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Sheree Henry-Whitefeather
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8144-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8145-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8146-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Alice

Zaparkovala jsem na konci dlouhé, úzké příjezdové cesty u domu Spencera Riggse a zadívala se na popínavkami porostlé loubí vedoucí k jeho přední verandě. Kolem cesty stály květináče s barevnou změť květin, které působily dojmem elegantního chaosu. Snažila jsem se nepropadnout před nadcházejícím setkáním panice, ale Spencer byl jiný než moji ostatní nashvillští klienti. Byl to můj někdejší milenec, temný stín z mé minulosti.

Nebyl to snad dost pádný důvod, proč být nervózní?

Zůstala jsem pár dalších minut v autě a dál jsem se dívala ven přes přední sklo. Hudební průmysl Spencera miloval, stejně jako ženy v tomhle městě. Podle sociálních sítí byl doslova terno. Cenami ověnčený písničkář s pověstí tvůrčího génia. Pohledný osmadvacetiletý muž žijící v krásně renovovaném starém domě, který zachraňuje týrané a opuštěné psy.

Tomu se říká nový život. Když jsem ho znala já, neměl ani zlatou rybičku. Tehdy pracoval jako barman a měl problém prodat některý ze svých songů. Zaslechla jsem zvěsti, že je považovaný za nedostupného. Ovšem tím víc po něm ženy pochopitelně toužily.

Ale navzdory houfům obdivovatelek se mu dařilo držet své soukromí pod pokličkou. Nikdo se nechvástal, že s ním chodí. A on sám také netrousil žádná jména. To mi připadalo zvláštní vzhledem k vlastní zkušenosti. I když náš vztah trval jenom pár měsíců, nikdy jsem nezapomněla, jak divoký byl v posteli... ani na to, jaké pocity to ve mně vyvolávalo. Měla jsem všechny možné citové problémy a aférka s ním jen přilila oleje do ohně mých emočních turbulencí.

Mezitím se ze mě stala módní stylistka na volné noze a měla jsem ho oblékat na focení do časopisu. Redakce chtěla Spencerovi poslat jednoho ze svých stylistů, ale on se rozhodl najmout na vlastní náklady mě, aby mohl uhradit účet přímo mně bez prostředníků.

Nebyla jsem nijak nadšená z představy, že pro něj budu pracovat, ale co jsem mohla dělat? Moje kariéra byla pořád ještě v počáteční fázi a nebyla jsem v pozici, abych mohla odmítnout hvězdu první velikosti. Jeho jméno se bude v mém životopisu pěkně vyjímat.

Ale co bylo ještě důležitější, na focení si časopis zajistil světově proslulého fotografa. Kdybych na něj udělala dojem, mohlo by se tím pro mě všechno změnit. Už jsem během uplynulých let utratila příliš mnoho peněz a tučná sumička, kterou jsem dostala v rámci soudního vyrovnání, když mi bylo teprve devatenáct let, se pomalu tenčila. Pokud tuhle práci nevezmu a nevyužiju ji co nejlíp ve svůj prospěch, možná se nikdy nevyhrabu ven z díry, do které jsem se dostala.

Nadechla jsem se, vystoupila z auta a zamířila ke Spencerovým dveřím. Ještě před chvílí lilo jako z konve, ale teď už jenom krápal. Zazvonila jsem a Spencer kupodivu dost rychle otevřel.

Zatraceně.

Uteklo už pět let a on byl ještě víc sexy než kdy předtím. Vysoký, s vypracovaným tělem, přirozeně opálenou pletí a rovnými, hnědými vlasy rozdělenými pěšinkou, které si česal dozadu, ale jako vždycky

mu trochu padaly do čela. Hluboko posazené oči měl tak hnědé, až vypadaly skoro černé a na bradě mu rašilo strniště.

Měl výrazné rysy, ostře rýsované lící kosti a široká, svůdná ústa. Na sobě měl béžové tričko, ošoupané džíný roztržené na jednom kolenu a kožené tenisky.

Celou levou paži měl potetovanou, ale inkoust byl bílý, takže tetování vypadalo na jeho opálené kůži spíš jako jizvy.

„Tohle je nové,“ řekla jsem.

Zmateně zamrkal. „Co?“

„To tetování.“

„Aha, jo.“

Zíral na mě, jako by se mu roztrásla kolena stejně, jako se právě teď trásla mně. „Jak ses měla, Alice?“

„Fajn,“ odpověděla jsem a cítila, jak se moje dávno ztracené libido zatetelilo. Od doby, co jsem s ním spala, jsem držela dobrovolný celibát a přísahala si, že si do života žádného muže nepustím, dokud se neobjeví ten pravý. A ani v nejmenším jsem nepochybovala o tom, že na tomhle rozhodnutí měl lví podíl právě můj neuvážený románek s ním. V té době jsem byla zvyklá vyplňovat sexem prázdnotu, kterou jsem cítila. Ale vašeň, kterou ve mně zažehl, tu bolest z vnitřní prázdnoty jen zesílila.

„Chceš jít dál?“ zeptal se.

Kývla jsem a zapřemýšlela, co by si asi pomyslel, kdyby věděl, jak jsem teď opatrná. Nebo jak moc bych se chtěla zamilovat, vdát a mít děti.

Ustoupil ode dveří a oba jsme vešli dovnitř. Pro tuhle chvíli ze mě spustil oči, ale byla jsem si jistá, že ne nadlouho. Vzpomněla jsem si, jak jsme se milovali v každé místnosti jeho starého bytu. Jedna z jeho oblíbených věcí byla pít alkohol z mého pupíku nebo jamky mezi nadry. Všechno, co jsme spolu dělali, bylo naplno a rychlé, včetně půlnočních projížděk na jeho motorce.

Zavedl mě do obývacího pokoje, kterému vévodil

naleštěný červený klavír. V jeho domě panovalo kouzlo minulých dob vkusně doplněné moderním vybavením. Spencer se v Nashvillu nenarodil, ani tady nevyrostal. Pocházel původně z Los Angeles a nikdy nepoznal svého otce. Vychovávala ho osamělá matka, ale pak zemřela a on se nastěhoval k tetě a strýci.

Podrobnosti jsem neznala, o svém životě vždycky mluvil hrozně neurčitě. Rozhodně toho o mně věděl podstatně víc, než jsem já věděla o něm.

Mávl rukou k impozantnímu baru s kávovarem. „Můžu ti něco nabídnout?“

„Ne, děkuju, jsem v pohodě.“ Abych zaměstnala ruce, uhladila jsem si volnou tuniku, kterou jsem si oblékla přes přiléhavé džínsy a vysoké kozačky; v dešti jsem je opravdu ocenila. Sluncem vyšisované blond vlasy jsem dál nosila v rozčuchaném, krátkém sestřihu s vytvarovanými špičkami, jediném pozůstatku z country-punkového období, kterým jsem si svého času prošla. Ten rebelský účes byla moje jediná divočejší stránka, které jsem se nechtěla vzdát. Ale-špoň prozatím.

Spencer se posadil proti mně v zamženém světle pronikajícím okny. V hlavě mi vířily myšlenky točící se kolem toho, jak ho mám obléknout na focení. Zvažovala jsem celou škálu možností od drsného až po vytříbený styl. Z toho, co jsem si pamatovala, se nikdy o šaty moc nestaral, leda o ty, které svlékal ze mě.

„Dostala jsem na tebe hvězdné doporučení,“ řekl a vytrhl mě tak z mých myšlenek. „Kirby mi navrhl, abych si tě najal.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou.

„Kirby Talbot?“

Ta country hvězda první třídy, která zničila mou matku? Muž, který jí nasliboval, že koupí její písničky, jen aby se s ní mohl vyspat?

„Vážně, Spencere?“

Zatraceně dobře věděl, jak strašně moc Kirbyho

nenávidím. Nejenže se začal matce po jejich aférce vyhýbat, ale ještě požádal o soudní zákaz přiblížení, když ho zkusila znovu kontaktovat. Z jeho bezcitného chování se máma nikdy nevzpamatovala.

A já taky ne.

Její deprese mě ničila, když jsem byla malá. Teď, když jsem dospěla, se to Kirby v jednom kuse snažil napravit. Ale já nemohla zapomenout na bolest, kterou způsobil.

Zamračila jsem se na svého někdejšího milence. Věděla jsem, že napsal některé z Kirbyho posledních hitů, ale netušila jsem, jak dobrý je mezi nimi vztah.

„Jak moc velcí kámoši z vás jsou?“

„Vlastně je teď něco jako můj učitel.“ Spencer zkroutil jednu z nití, které překlenovaly díru na jeho džínách, a pak ke mně zvedl oči. „Bez něj bych se nedokázal pustit flašky.“

Zamrkal jsem a podíval se na bar, kde byly jasně vidět lahve s alkoholem. „Jsi léčící se alkoholik?“

Dál ze mě nespouštěl oči. „Měl jsem s tím problém celé roky. Už si nepamatuješ, jak jsem se opíjel?“

„Ano, ale netušila jsem, že jsi na tom závislý. Prostě jsem si myslela, že máš rád večírky.“

V tu chvíli jsem si připadala bláhově naivní. Všechny ty alkoholem prosáklé, sexy noci, všechny ty panáky, které si dopřával z mého těla...

„Proč tu máš plně vybavený bar?“

„Nechávám si ho pro hosty.“ Přejel po mně pohledem. „Dokážu odolat pokušení.“

Jen jsem doufala, že své touze po panáku odolává líp, než znovu probuzené přitažlivosti ke mně. Vzduch mezi námi nesnesitelně zhoustl.

Pokušení, pomyslela jsem si. Tolik pokušení.

A krom toho jsem si nebyla jistá, že by znovu nesaahl po skleničce, kdyby se dostal pod tlak. Připadal mi pořád jako na jehlách.

„Jak dlouho abstinuješ?“

„Dva roky, tři měsíce, pět dní a...“ vytáhl z kapsy

telefon a podíval se na čas, „...šest hodin.“ Zvedl oči a zasmál se. „Plus mínus.“

Jeho žertovná poznámka moje obavy nijak nezmírnila.

„Jsem ráda, že se snažíš změnit život.“ Alespoň za tohle jsem byla ochotná mu připsat bod k dobru. „Ale víš, co mě štve? Říkala jsem ti, jak odporově se Kirby zachoval. A teď je z něj tvůj kámoš. Když jsme byli spolu, nikdy ses s ním nesetkal.“

Zamračil se. „Poznal jsem se s ním až později. Co jsem podle tebe měl dělat? Poslat ho kvůli tobě do háje? Celé roky se s tebou snaží usmířit.“

Narovnala jsem se a probodávala ho očima. Spencer mě tenkrát v mé nenávisti ke Kirbymu podporoval. A teď najednou stál na straně nepřítelů.

„Najal jsi mě, abys Kirbymu prokázal službu? To je důvod, proč tohle všechno děláš?“

„Ne.“ Jeho zamračení se ještě prohloubilo.

„Tak proč sis mě najal?“

Pokrčil rameny. „Hádám, že asi kvůli starým časům.“

To znamená co? Byl zvědavý, jak teď vypadám, a proto mě chtěl vidět? Tohle moje pocity nijak nevylepšilo. Naše aférka začala dost uboze. Dali jsme se dohromady na tindru čistě kvůli sexu. Tehdy mi bylo teprve dvacet. Byla jsem mladá a promiskuitní. Střelila jsem po něm dalším našťvaným pohledem.

„Měl jsi mi o Kirbym říct rovnou.“

Zavrtěl hlavou. „Pořád nechápu, proč nejsi ochotná mu odpustit. Omluvil se za to, co tvojí rodině udělal, ne jen soukromě, ale taky na tiskovce. Koupil od tebe a tvojí sestry práva na máminy písničky a dodržel svůj slib, že je vydá. Dostala jsi od něj velkorysý vyrovnání.“

„Nebylo to dost peněz, aby mi vydržely navzdycy. Jít na vysokou a začít podnikat nebylo levné.“ Za tyhle věci jsem rozhodně utratila velkou část těch peněz. Ale fůru jsem jich taky rozházela... tedy ne že

bych chtěla právě tohle Spencerovi přiznat. Na svou obranu bych mohla říct jenom to, že když jsem to vyrovnání dostala, pořád ještě jsem prožívala svoje divoké roky.

„Jo, ale stejně, je šílené, že Kirbymu nechceš dát šanci.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Tvoje sestra se dokonce vdala za jeho nejstaršího syna.“

„To neznamená, že musím Kirbyho přijmout stejně, jako ona. A krom toho, Mary je víc měkkosrdcatá než já.“ Navíc je s Brandonem a jejich dětmi blaženě šťastná, zatímco já na muže svých snů pořád ještě čekám.

Chvíli jsme oba mlčeli.

„Když mi tě Kirby doporučil, nevěděl, že jsem s tebou něco měl,“ prolomil Spencer ticho. „Teď už to ví. Řekl jsem mu, že jsme spolu dřív randili.“

„Proč jsi mu to k čertu vykládal?“ V tu chvíli bych ho nejradši uškrtla.

„Protože mi připadalo hrozně divné předstírat, že se neznáme.“

„Takže si teď myslí, že jsme tenkrát měli nějaký vztah?“

„Byla bys radši, kdybych mu řekl pravdu?“ odsekl.

„Jasně že ne.“ Nechtěla jsem, aby Kirby věděl cokoli z mých osobních záležitostí. „Byla bych radši, kdybys dokázal mlčet.“

„Aspoň jsem se postaral, aby to neznělo tak uboze.“

„To je mi fuk.“ Už jsem o tom nechtěla mluvit.

„Víš ty co?“ vyštěkl, „možná bychom spolu my dva neměli spolupracovat.“

K čertu s ním, pomyslela jsem si. „Takže mě hned teď vyhodíš?“

Trhl hlavou. „Mohl bych.“

„Je mi to fuk,“ zopakovala jsem. Byla jsem příliš naštvaná, aby mi na tom záleželo.

V napjatém tichu, které následovalo, jsem zkoumala světlý inkoust na Spencerově paži. Jeho tetování tvořily hlavně tradiční indiánské vzory.

Kirby měl s jednou ze svých bývalých milenek syna jménem Matt, který byl napůl Čerokí, a Spencer byl taky smíšeného původu. Ale nikdy mi neřekl, k jakému indiánskému kmeni patří. Když jsem se ho ptala, tvrdil, že na tom nezáleží. Ale teď byl potetovaný vzory, které ho usvědčovaly ze lži.

„Je zajímavé, že Kirby má syna stejného původu, jako jsi ty,“ ozvala jsem se. „Kdybych nevěděla, že to tak není, myslela bych si, že bys taky mohl patřit k jeho potomkům.“

Protočil oči. „Jo, jasně.“

„Možná vážně jsi jeho syn,“ rýpla jsem si. Ne že bych tomu skutečně věřila. Ale chtěla jsem mu oplácet, že o nás nemlčel. „Mohl bys být jeho syn a ani o tom nevědět. Vzhledem k tomu, jak se Kirby choval, by mohl mít desítky nemanželských dětí.“

Povzdychl si. „Klidně si navymýšlej, co chceš. Ale biologicky je nemožné, aby byl můj otec. Kirby je bílý a moje máma taky.“

Z nějakého důvodu jsem vždycky předpokládala, že jeho matka byla indiánka, ale Spencerova tmavá pleť evidentně musela být po otci, se kterým se nikdy nesetkal. Spolkla jsem hrdost a omluvila se.

„Promiň. Neměla jsem nic takového říkat.“ Neměla jsem právo zatahovat do našeho sporu jeho rodinu. Nasadila jsem zkroušený výraz a řekla: „Příměří?“

Spencer zvedl obočí a nechal mě čekat na odpověď. Řekne mi, abych se sebrala a vypadla odtud? Připravila jsem se vlastní hloupostí o tuhle práci, a teď za to budu platit?

„Ty jsi tedy číslo,“ řekl o několik úderů srdce později. Jeho hlas nezněl nijak pobaveně, ale ani našťavně. Naštěstí. Vydechl a dodal: „Ale tys byla vždycky divoká.“

Já bych spíš řekla, že jsem bývala pěkný spratek, ale teď nebyla vhodná chvíle se dohadovat o slovíčka. S nadějí jsem se na něj usmála.

„Takže mě nevyhodíš?“

„Hádám, že ne.“ Podíval se na mé rty, jako by vzpomínal na jejich chuť. Vstal a popošel k baru. Vteřiny odtikávaly... nebo to možná byly minuty. Chtěla jsem přerušit to ticho, ale nenapadlo mě nic chytřejšího, co bych mohla říct. I já jsem si vzpomínala na chuť jeho rtů.

„Jsi si jistá, že ti nemůžu nic nabídnout?“ zeptal se. Zmateně jsem zamrkala. „Nabídnout?“

„K pití. Já si dám zázvorovou limonádu.“

Vlastně jsem začínala mít žízeň. Anebo byla moje vyprahlá ústa reakcí na jeho přítomnost. Vzduch mezi námi zase zhoustl.

„Dám si to, co ty.“

„S ledem?“

„Ano, prosím.“

Otočil se, otevřel malou lednici a nalil mi pití, pak se vrátil, vzal si plechovku a napil se přímo z ní. Opíral se o bar a díval se na mě. Vysoký, snědý a ztraceně hezký.

Snažila jsem se, aby můj hlas zněl naprosto klidně, když jsem se zeptala: „Focení bude tady ve tvém domě?“

„Ano, bude to tady. Chtějí ukázat, jak žiju.“

Dál upíjel limonádu, zatímco mu za zády stály vyrovnané lahve tvrdého alkoholu. Taky držák na víno byl plný. Všude kolem sebe měl zakázané ovoce. A já na tom momentálně byla stejně. Nešlo o alkohol. Ten pro mě nikdy nebyl problém.

Mým zakázaným ovocem byl sám Spencer.

A aby to bylo ještě šílenější, právě se mě chystal pozvat do své ložnice.

„Nebude ti vadit, když se ti podívám do šatníku, abych si udělala představu o tvém oblečení?“ zeptala jsem se.

„Ne, nebude,“ odpověděl a ukázal rukou na své kalhoty. „Připrav se na spoustu džínsů. Na nóbl oblečení si vážně nepotrpím.“

Počkal, až vstanu, a pak zamířil ke skleněným

dveřím, které vedly do další části domu. Vykročila jsem za ním a on mě přešel pohledem. „Mimochoodem, líbí se mi tvoje boty. Jsou vážně...“ ale nedodal, co chtěl říct. Předpokládala jsem, že něco jako „sexy“.

Vedl mě chodbou lemovanou umělecky zarámovanými filmovými plakáty. Zahlédla jsem černobílý snímek z filmu Divoch, na kterém mladý a vzpurný Marlon Brando seděl na motorce značky Triumph v motorkářském oblečení z 50. let. Zнала jsem historii jeho kostýmu. Na vysoké jsem měla seminář o módě ve filmu.

Spencer otevřel dveře do hlavní ložnice.

„Tady je moje skříň,“ řekl, ale já jsem nejdřív uviděla jeho ohromnou postel. Stála na stupínku z přírodního dřeva a povlečení bylo v kombinaci světle hnědé a zlaté. Celkově místnost působila útulně. Doplnovala ji koupelna a francouzským oknem se dalo vyjít přímo do zahrady. Roztažené závěsy poskytovaly výhled na bazén, za kterým se rozkládala rozlehlá plocha trávníku.

„Tvůj dům je krásný,“ řekla jsem. „Měla jsem ti to říct, hned jak jsem sem přišla.“ Popošla jsem ke dveřím a podívala se ven. Spencer se ke mně připojil a ukázal k dlážděné cestičce vedoucí přes trávník.

„Támhle mám domek pro hosty. Přeměnil jsem ho na psí útulek. Mám tu spoustu lidí, co mi s ním pomáhají. Část z nich jsou placení zaměstnanci a část dobrovolníci.“

„Já žádné domácí mazlíčky nemám,“ řekla jsem a zapřemýšlela, jestli jsem tím v jeho očích neklesla. „Mary a Brandon mají fenku huskyho, jmenuje se Patsy. Moje neteř a synovec ji zbožňují. Patřila Brandonovi, než se seznámil s mou sestrou, a teď je z ní rodinný pes.“

„Já mám dvě fenky.“

„Vážně? Kde jsou?“

Teatrálně zašeptal: „Schovávají se pod postelí.“

Usmál se a normálním tónem dodal: „Prohlížejí si tě a rozhodují se, jestli se ti dá věřit. Byly první, které jsem zachránil, a nedokázal jsem snést pomyšlení, že bych se s nimi rozloučil. Proto jsem si je nechal.“

Byla jsem na jeho společnosti zvědavá, a tak jsem nakoukla pod postel. A zpod ní skutečně vykukovaly dvě malé, bílé psí tvářičky.

„Jsou kouzelné,“ řekla jsem. „Vypadají jako prachovky s očičkama. Co jsou zač?“

„Maltézáčci. Normálně je to kurážné plemeno, ale Cookie a Candy za sebou mají hodně traumatické zážitky. Jakmile si na tebe zvyknou, poznáš je z úplně jiné stránky.“

„Jak dlouho jim potrvá, než si na mě zvyknou?“

„Těžko říct. Někdy přiběhnou rychle a někdy ne. Když budou mít v den focení správnou náladu, mohli bychom je mít na některých fotkách. S fotografem už se setkaly a líbil se jim.“

„To je dobře.“

Focení mělo být za měsíc a kousek, takže budeme mít spoustu času, aby si na mě jeho fenky zvykly.

„Bavil ses s fotografem o tom, jakou má představu, a do jaké roviny by tě chtěl stylizovat?“

Spencer trochu zamrkal. „Říkal, že chce tu klasickou podobu napraveného zlého kluka.“

Úkosem jsem se na něj podívala. „Tobě se ten nápad nelíbí?“

„Asi je to v pohodě. Všichni mají nějakou nálepku, a tohle je ta moje, nejspíš.“

„K tomu můžu rozhodně doladit tvůj styl.“ Ostatně sama nejlíp vím, jak moc zlý kluk býval. „Teď bych se měla podívat na tvoje oblečení.“

„Můžeme jít společně do mého šatníku. Je dost velký pro nás pro oba.“

To byla pravda. Jeho průchozí šatník byl spíš jako pokoj. Ale jakmile jsme byli uvnitř, představila jsem si, jak bych zhasla světlo a přitiskla rty na jeho ústa. Když jsem úplně poprvé políbila kluka, bylo to